

om hun ingenting mærkede. Hun anede, hvad der var forefaldet, og smilte lidt ved sig selv, — det var for hende, som om hun genoplevede sin egen Bryllupsmorgen for toogtyve Aar siden. Saa drak hun Kaffe sammen med de unge og talte om Festen og de bortdragne Gæster. Bagefter fulgtes hun og Inger ud i Køkkenet og Spisekammeret for at ordne lidt paa Stellet. Per gik ind i sit eget Værelse og opholdt sig der under Resten af Svigermoderens Besøg.

Han sad derinde med Haanden under Kinden og saae ud over Markerne. Han vidste jo godt, at der ingen større Ulykke var sket. Han tvivlede ikke om, at Ingers Skyhed lidt efter lidt vilde fortabe sig. Men han følte sig alligevel alvorlig skuffet og nedslaaet. Hvad der skulde have været hans Livs højtideligste Minde, var bleven et Optrin, hvorfra hans Tanker altid vilde vende sig med Skamfuldhed og Ubehag.

Hans Tanker sneg sig til en anden Bryllupsnat . . . den med Jakobe . . . og han kunde ikke lade være med at sammenligne. Men pludselig rørte der sig noget uhyggeligt i Dybet af hans Sind. Han følte som et giftigt Slangebid i Hjertet . . . Havde han maaske selv Skylden? Var det igen for sin Fortid, han her maatte bøde? — —